

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vt in monastica religione quis constitutus præcipuè quinque obseruare,
modo velit suæ vocationi satisfacere, debeat. Epist. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Vt in monastica religione quis constitutus præcipuè quinque obseruare, modo velis sua vocationi satisfacere, debeat.

Epistola XX.

F. IOANNES IVSTVS LANSPERGIUS, CARTHVS.
Filio & fratri suo N. charissimo, bene incipere, ceptaque grauitè
prosequi ac feliciter consummare.

Quæris à me fili & frater charissime, quæ debeas prima vitæ re-
ctius instituendæ collocare fundamenta, quibus deinceps vir-
tutes omnes possis superstruere. Placet mihi, quod eiusmodi
potius percontaris, quam à tuo proposito aliena. Quod faciunt
plerique, immemores semel suscepti institui, & à pristino seruo-
re in teporem & ignauiam prolapsi. Itaque vt tuæ fiat inquisitioni satis, vi-
deris mihi commodè admodum facturus, si quinque has præceptiunculas,
quas præsentis epistola commemorabo, tanquam fundamenta quædam bonæ
vitæ iacias, in ijs que te diligenter & constanter exerceas, donec in consuetu-
dinem & habitum vertantur.

Propositi-
um non delin-
quendi quæ
forte statue-
dum.
Horologiū
mysticum
conficiendū
quale.

Primò igitur, obfirmato animi proposito statuas nunquam in peccatum
consentire atque velut tribunal quoddam tibi constituas intra temetipsum,
eoque quoties audieris signum horologii, sensus, cogitationes, verba, opera &
affectus tuos reuoces & adducas, videasque si in aliquo deliqueris, si vel erga
Deum vel proximum infideliter quippiam aut egeris, aut cogitaueris. Dem-
de inuocato Dei auxilio, rursus propositum renoues, atque emendandi &
cautius agendi firmam instaures voluntatem. Nec frangaris animo, neque
immoderatè turberis, si te videris crebro relabi. Tantum perseuera in hoc
resurgendi studio, & paulatim magis ac magis in bono confirmaberis & sta-
bilieris.

Humilitatis
obtinendæ
modus opti-
mus quis.

Secundò, conatim omnem hoc dimidio anno conferas ad obtinendam
veram & profundam humilitatem, sine qua nec obtineri virtus vlla potest,
nec si sit adepta, retineri. Eam ob rem humiliationis exercitia libenter & cū
ingenti desiderio amplectaris, te ipsum postponendo, abijciendo, viliora eli-
gendo, abiectissima & quæ ceteri inuitè faciunt operando, laudabilia ce-
lando, alios honorando & execrando laudes & honores, tanquam rem vanis-
simam & indignam quæ appetantur, secretum eligendo & solitudinem vbi
proponendo, fugiendo & execrando laudes & honores, tanquam rem vanis-
simam & indignam quæ appetantur, secretum eligendo & solitudinem vbi
tanto liberius quæ, ito securius te cum Deo occupes & deuotioni vaces: deni-
que optando vilem te haberi, & in aliorum cordibus nihilipendi: absque ta-
men tuo vitio. Nec hac in parte quasi sub specie ædificationis admittas tui
commendationem quocunque modo, nisi certus sis ad veram te humilita-
tem pertigisse. Id verò persuasum tibi esse, atque sentire te humilem, grandis
profectò superbia fuerit. Semper igitur superbum te existimes, & superbiæ
pestem in te perpetuo persequaris. Absit vt putes te superbiæ expugnasse, &
ad pugnandum aduersus eam has remissior, quia pestis hæc in magnis virtutibus
sæpe infestior est, & acrius impugnat. Quæ si animum hominis superet,
illius

Superbia pe-
riculosa quæ
sit.

illiq; dominetur, quanto is pluribus fuit ornatus virtutibus, tanto deinde fit deterior & in malis obstinatio, licet superbiæ morbo eum occupante putet à se culpam aut errorem omnem procul abesse, alios verò potius errare aut culpæ esse obnoxios. Huic iam remedium nullum adhiberi potest ob mentis cœcitatē, quam superbia efficit, ex cœcans cordis obtutus, ut nequeant cernere verum. O quam multi hic funditus perierunt, & ex magno sanctitatis culmine in vitiorum profunda corruerunt, quod ex donis Dei, vnde debuerant humiliores effici, animis inflabantur, putabantq; se aliquid esse, cum vtiq; nihil essent. Quod ne tibi vnquam eueniat, in tutissimo humilitatis portu stabilis perseuera, tanto potioribus Dei donis, largioribusq; sancti Spiritus charissimatis augendus, quanto fueris humilior, & tuopte iudicio indignior ac abiectior. Lege gesta & vitas sanctorum omnium, videbis eos nulla re alia perinde placuisse Deo, eiusq; gratiam sibi conciliasse, quam humilitate sincera. Eos tu quoque fac imiteris, & per tui humiliationem adipisci coneris firmam & immotam humilitatem.

Tertio, vide ne animum tuum moribus, verbis & factis aliorum vnquam occupari sinas, nec vsquam te admisceas vel intromittas, nisi ut omnia in bonam partem quoad fieri poterit, candida & simplici mente interpreteris. Sit hoc vnicum tibi studium, & cura perpetua, ut tu recte beneq; agas, officio tuo vbique bene fungaris, nemini præstes offenculum, neminem iudicare ausis, nemini detrahas, nulli detractori aures accommodes, nec malum vllum aut quacunq; aliorum negligentiam velis imitari. Quicquid agant alij, sis memor ipse tui. Non poteris vera cordis pace gaudere nec Christi gratiam promereri, si rebus te non pertinentibus, si dictis factisq; aliorum vel obseruandis, vel curiosè perscrutandis te implicueris. Habes abundè quod tecum agas: non est opus ut in alios oculos intendas, aut aliena tractes. Stultissimum est hominum genus, qui seipso negligunt, & in aliorum actus moresq; inquirunt: & cum sint erga seipso admodum benigni & propitij, velintq; sua etiam vera mala dissimulari ab alijs, ipsi alios fenerè etiam pro minimis reprehendunt, nihil differentes ab hypocritis, qui alienam volunt festucam ex proximorum oculis educere, ipsi trabem suis in oculis non vident. Absit hoc procul à te. Indignum te credas, qui alios iudices. Inuigila salutē tuā, & animæ tuæ: aliena non solum non inquiras, sed nec scire velis: quæ autem forte animo oculisque occurrunt, ea aut penitus rejicias, aut optimè interpreteris. Fallimur plerumque iudicijs nostris, nec tutum est aliena velle discutere, qui in proprijs cœcuti mus ac hallucinamur. Magnæ est sapientiæ inducia humana quam sint incerta.

Quarto, summopere sensibus, præsertim oculis frenandis conatum adhibeas. Hæ sunt enim fenestræ quædam animæ, quæ nisi diligenti cura custodiantur, per eas mors in animam irrepit, & quicquid intus gratiæ inuenit, penitus

Humilitas facta ut plurimos decipiat ac precipitet.

Galat. 6. sancti quoque ut per humilitatem, solum Deo placuerint.

Aliorum defectus & errata non esse curiosè obseruanda.

Matt. 7. Luca 6.

Inducia humana quam sint incerta.

Sensibus
qualis custo-
dia adhiben-
da
Hier 9.
Gen 3.
Tuten. 3.
Cor quam
caute custo-
dicandum sit.

penitus extinguit. Scis tu ipse quod tunc perditionis nostrae causa praecipua fuerit, quod Eva incaute intendit oculos in lignum veritum, cuius delectata pulchritudine, citius illecta est ad carpandos edendosque fructus eius. Inde etiam est illa lamentabilis Prophetae vox: *Oculus meus depraedatus est animam meam.* Aures quoque & reliqui sensus debent in officio contineri, ut ad eos tantum vius accommodetur, qui apertae salutis conferat. Porro cor ipsum in primis studiosissime seruandum est, ne inutilia, maxime vero ne noxia cogitet. Huc non parum confert perperam animo affixa retinere verba haec Dominus videt. Ob cuius praesentiam & intuitum in omnibus semper & ubique etiam quando solus es, sis timoratus, maturus, innocens, pudicus, & corde purus, atque erga illum reuerenter te geras. Siquidem oculi eius penetrant medullas intentionum cordis tui.

Orationi ut
iugiter infi-
stendum.

Quinto, orationi continue vacare discas, assuefaciendo te ad breues flammigerasque preces, te & alios commendando & resignando in diuinum beneplacitum, atque ad ipsum aspirando. Haec quinque ob honorem quinque valuerunt Christi obserua, & Deus illuminabit te, ducetque ad maiora. Vale frater & fili charissime, Deumque pro me exora.

*Orationis continue vsus qui obtineri possit, & quam septem in Christi vita passio-
neg, meditanda & obseruanda sint.*

Epistola XXI.

F. IOANNES IUSTVS LANSPERGIUS CARTHVS.

N. suo praedilecto confratri salutem dicit.

Luc. 18.
1. Thes. 5.
Vt quis sem-
per oret.
Luc. 12.

Dominus noster Iesus Christus confrater charissime, admonet nos semper orare, & non deficere, Apostolus quoque *sine intermissione* inquit, *orate.* Hoc quidem possit impleri, tamen si non continue quis ore preces ad Deum fundat. (Neque enim quomodo litera sonat sacra scriptura, aut in sensu quem verba faciunt, sed in sensu in quo fiunt debet intelligi.) Impletur autem dum sic viuendo vniuersisque satagit, ut suis sanctis orationibus, suis postulationibus, mors sui non contradicant. Verbi gratia. Orans pro paupertate spiritus, si non cupiat thesaurizare super terram, sed in Deum diues fieri: licet ei quoque temporales diuitiae non desint iuste acquisitae, hic semper orat, quamdiu huius sanctae beatitudinis in eo desiderium perseverat. Pari modo sentiendum de cunctis alijs virtutibus: quarum quamdiu desiderium in homine perseverat tam diu etiam pro illis ad Deum eius oratio perseverat. Potest tamen, fateor, homo per studium aspirandi ad Deum ad hoc assuescere, ut quotidie orans mente, vel pro se, vel pro alijs ad Deum, nunc quidem gemendo, nunc optando, nunc gratias agendo, nunc se commendando, nunc sese offerendo aut resignando, nunc etiam malum deprecando. aliquando Deo & sanctis, aut etiam proximis coram Deo gratulando, item miseris compatiendo, & suas vel alienas arumnas coram Deo exponendo, modisque huiusmodi innumeris ad Deum mente ac spiritu loquendo, tandem ad tantum orationis, praesertim mentalis, usum consuetudinemque veniat, ut cum Deo omni in loco non aliter quam cum homine loquatur, nihil secum solo, sed omnia cum Deo

Quo pacto
possit quis
semper cum
Deo consue-
tudinem ac-
sequi.